

Ter herinnering aan

Frans Segerink

* 9 augustus 1923 † 26 september 2005

echtgenoot van Iet Segerink-Wanink

Frans werd geboren als eerste kind uit een gezin van 12 kinderen. Op 4 augustus 1952 trouwde hij zijn Iet, samen kregen zij 5 kinderen: 4 zonen en 1 dochter. In 1990 kwam de grootste klap in het leven van hem en Iet, ze moesten hun oudste zoon Frans missen. De leegte bleef de rest van zijn leven. Na een lang gevecht tegen de ziekte van Parkinson overleed hij op 26 september rustig en kalm in zijn geliefde en vertrouwde huis, omringd door zijn vrouw en kinderen.

Frans voelde zich als oudste verantwoordelijk voor het grote gezin. Op 18 jarige leeftijd bouwde hij van oud ijzer z'n eerste draaibank: zijn eerste ondernemersstappen in de houtsector. Door een polsbreuk kwam hij in het ziekenhuis te Oldenzaal terecht en ontmoette daar zuster Iet. Samen bouwden zij hun houtbewerkingsbedrijf HBS, voor Frans een prachtige, voorspoedige en succesvolle periode, zakelijk en privé. Hij bond klanten en medewerkers om zijn vinger, bedacht producten en creëerde met eigen hoofd en handen de productiemachines: Frans was HBS. Hij is nooit echt gestopt met werken, de moeilijkheden bij de overdracht van een familiebedrijf bleven hem niet bespaard.

Frans hield van muziek, viool en mondharmonica hadden zijn voorkeur. Velen genoten van zijn mondharmonica-muziek. Hij was mede oprichter van de muziekschool in Denekamp en had enkele jaren zitting in het schoolbestuur.

Sportiviteit uitte zich in fietsen, tennissen en boswandelingen met de hond. Het Lutterzand en de Watermolen (Singraven) waren zijn favoriete bestemmingen. Met zijn broers en zussen tenniste hij fanatiek tot de ziekte Parkinson zich aandienende. Gezellige jaren had hij met de kegelclub, een hechte vriendenclub. Tevens genoot hij van briden.

Frans genoot van het leven: een goede sigaar en een lekker glas bier of wijn. Hij had de lachers op de hand met zijn humor en onuitputtelijke optimisme. Voor Iet, zijn kinderen en kleinkinderen had hij alles over. Van de zee, de rust en het samenzijn met zijn gezin in Zoutelande genoot hij vele jaren.

Frans was een mooi, goed en uniek mens. We zullen hem enorm missen, maar vinden steun in het feit dat hij ons thuis, omringd door zijn gezin, rustig en kalm heeft verlaten.

Onze dank gaat uit naar hen die met ons meegeleefd hebben tijdens de ziekte en het overlijden van Frans. Familie en vrienden bleven hem trouw en met regelmaat bezoeken, dat deed hem zo goed. Onze bijzondere dank gaat uit naar de medewerkers van Carint. De wijze waarop zij hem liefdevol verzorgden heeft de ziekteperiode enigszins dragelijk gemaakt.

Frans wordt bijgezet op het R.K Kerkhof in Denekamp.

Iet

Jan en Irma

Chiel en Luuk

Koen en Maureen

Kick

Hubert en Erik

Marieke en Has

Denekamp, 28 september 2005